

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce B., bytem J. 6, S., zast. JUDr. Petrem Konečným, advokátem se sídlem V Túních 1636/1, Praha, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2012, č. j. KUOK 45450/2012, ve věci přestupku,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů **n e p ř i z n á v á.**
- III. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2012, č. j. KUOK 45450/2012, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno usnesení Magistrátu města Olomouce, odboru agendy řidičů motorových vozidel, ze dne 6. 3. 2012, č. j. SMOL/036798/2012/OARMV/PD/Tom. Tímto usnesením nebylo žalobci prominuto zmeškání úkonu spočívajícího v podání opravného prostředku – odporu proti rozhodnutí v příkazním řízení ve věci přestupku, vedeném Magistrátem města Olomouce pod č. j. SMOL/039236/2011/OARMV/PD/Tom.

[2] Žalobce ve své žalobě namítal, že ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zpochybnil procesní postup tohoto orgánu, který nevyhověl jeho žádosti o prominutí zmeškání úkonu spočívajícímu v podání opravného prostředku proti rozhodnutí v příkazním řízení ve věci přestupku č. j. SMOL/039236/2011/OARMV/PD/T, a nenavrátil tak věc v předešlý stav, když měl za to, že samotné správní řízení bylo formálně vadné, jelikož správní orgán nezjistil skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Oba správní orgány se námitkami žalobce a jeho důkazními návrhy zabývaly zcela nedostatečným způsobem. Žalovaný v odůvodnění svého zamítavého rozhodnutí uvádí, že námitky žalobce nejsou důvodné a současně to, že žalobce neunesl údajně břemeno tvrzení o existenci objektivních pochybností o doručení písemnosti, když nenabídl správnímu orgánu věrohodnou verzi reality, která je z hlediska okolností případu verzí možnou či pravděpodobnou s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2007, sp. zn. 1 Afs 7/2007. Žalobce je však přesvědčen, že jednak dostatečně jasně tvrdil důvody, které mu ve vyzvednutí si písemnosti u doručovatele poštovních služeb bránily, navíc má za to, že se žalovaným zmiňované rozhodnutí na danou záležitost nevztahuje, jelikož se v něm jednalo o situaci odlišnou, kdy byl ze strany žalobce zpochybňován podpis na doručence a nikoliv skutečnost, kdy žalobce tvrdí, že mu nebyla zanechána v domovní schránce žádná výzva k vyzvednutí si písemnosti, tím méně pak poučení o následcích nevyzvednutí si doručované zásilky. Podle žalobce zde existuje zcela konkrétní překážka, a tedy i důvodná pochybnost o tom, že mu byla písemnost doručována zákonným způsobem, což ostatně od samého počátku jednoznačně tvrdil, když se v jeho domovní schránce žádná výzva k vyzvednutí si zásilky s poučením nenacházela. Žalovaný pak neuvádí žádnou skutečnost, kterou by mohl žalobcovo tvrzení reálně zpochybnit a z jakého důvodu by pak neměla být jeho verze dostatečně věrohodná. Žalobce je přesvědčen, že z důvodu z jeho strany vznesených pochybností o způsobu doručování, mělo být ze strany správního orgánu k jím tvrzené skutečnosti prováděno dokazování navrhovaným výsledkem poštovní doručovatelky. Žalovaný argumentuje tím, že měl

žalobce prokázat, že ze strany doručovatele nebyl splněn procesní postup, tedy že tento výzvu s poučením do schránky nevložil, i když tuto skutečnost na doručence vyznačil. Žalobce tak dle odůvodnění žalovaného jím tvrzenou skutečnost neprokázal, když dle úvahy žalovaného své tvrzení ničím nedoložil. Žalobce navrhl pouze výslech poštovní doručovatelky, aniž by údajně uvedl, co by mělo být daným výslechem prokazováno. S takovými závěry žalovaného se však žalobce nemůže jakkoliv ztotožnit. Žalobce je přesvědčen, že jednak dostatečně tvrdil skutečnosti týkající se nezanechání výzvy s poučením k vyzvednutí si písemnosti v jeho domovní schránce, jednak nabídl správnímu orgánu důkaz k prokázání takové skutečnosti, a to i přesto, že je přesvědčen, že není jeho povinností dokazovat negativní skutečnosti, tedy to, že se něco nestalo. Bylo tedy naopak na správním orgánu, aby dokázal, že bylo žalobci zákonným způsobem doručeno, což se neuskutečnilo, když tento způsob doručování žádným způsobem neproověřil v případě, kdy ohledně doručování vznikly a byly tudíž namítá vady ze strany žalobce pochybnosti. Ve správním řízení jako řízení veřejnoprávním se uplatňuje zásada oficiality, spočívající v povinnosti správního orgánu prokázat účastníkovi řízení, že se dopustil určitého protiprávního jednání a že postup, kterým takového závěru bylo dosaženo, byl zákonný. Tak podle žalobce postupováno nebylo. Z uvedeného důvodu nelze přisvědčit ani argumentu žalovaného, že měl žalobce postupu doručovatele reklamovat či na něj podat stížnost, navíc v případě, kdy žalobce nezná podrobnosti týkající se zadání doručení písemnosti. Tyto kroky pak měl dle názoru žalobce učinit nikoliv on, nýbrž sám žalovaný, který tvrdí, že bylo žalobci doručeno zákonným způsobem. Žalobce naopak tvrdí, že v jeho vyjádření nejsou jakékoliv nesrovnalosti, které by mohly žalovaného důvodně vést k tomu, že by jím tvrzené skutečnosti mohl zpochybňovat. Podle žalobce příkaz správního orgánu I. stupně ze dne 10. 3. 2011 trpí formální vadou, a to nesprávně vyznačenou doložkou právní moci. Žalobce se totiž o existenci příkazu prokazatelně dozvěděl až dne 3. 10. 2011, a to v souvislosti s nahlédnutím do jiného správního spisu značky SMOL/115571/2011/OARMV. Z tohoto důvodu podal žalobce 12. 10. 2011 proti příkazu ze dne 10. 3. 2011 v zákonné patnáctidenní lhůtě odpor s žádostí o prominutí zmeškání lhůty k jeho podání. Podle žalobce tento podal odpor v zákonné lhůtě, neboť mu příkaz nebyl přede dnem 3. 10. 2011 doručen, a to z důvodů shora uvedených, tedy že se v jeho domovní schránce nenacházela žádná výzva k vyzvednutí si písemnosti na poště s poučením o následcích jejího nevyzvednutí, a to i přesto, že si žalobce, případně jeho rodinní příslušníci, obsah domovní poštovní schránky pravidelně a řádně vybírá. Z tohoto důvodu nemohly být splněny podmínky § 24 správního řádu o doručení písemnosti fikcí a žalobce proto podal svůj odpor proti příkazu v zákonné lhůtě. Oznámení sepsané poštovní doručovatelku na obálce tak nemůže jakkoliv odpovídat skutečnosti. Nedostatky v doručování písemností ze strany poštovních doručovatelů byly již několikrát i samotným předmětem veřejných sdělovacích prostředků. Žalovaný rozhodl o neprominutí zmeškání lhůty k podání odporu proti příkazu na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, tedy nezákonným způsobem a žalobce je proto přesvědčen, že bylo nepochybně porušeno jeho právo na spravedlivý proces,

kteřé v sobě zahrnuje rovněž základní právo na obhajobu, garantované čl. 38 odst. 2 Listiny základních prav a svobod, podle kterého každý má právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a mohl se tak vyjádřit ke všem prováděným důkazům, když mu nebyla dána dostatečná možnost se proti nezákonně vydanému platebnímu rozkazu účinně bránit. Žalobce uvádí, že rovněž byl z jeho strany 18. 10. 2011 podán podnět k zahájení přezkumného řízení, s cílem přezkoumat v řízení, v němž bylo vydáno pravomocné rozhodnutí - příkaz, jehož zákonnost žalobce zpochybňuje a proti kterému podával odpor s žádostí o prominutí zmeškání lhůty, čemuž nebylo vyhověno. Žalobce totiž tvrdí, že se přestupku specifikovaném v příkazu nedopustil. Magistrát města Olomouce vydal svůj příkaz na základě zcela nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, ze kterého nelze jednoznačně usuzovat na vinu žalobce. Napadený příkaz tedy trpí kromě již shora zmiňované formální vady, spočívající v nezákonně vyznačené doložce právní moci, také vadami věcného charakteru. Správní orgán vycházel při svém rozhodování o údajné vině žalobce pouze z oznámení o přestupku, úředního záznamu policisty a záznamu o přestupku na fotografii. Žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, podle kterého úřední záznam nemůže sloužit jako důkaz a na jeho základě nemůže žalobce být obviněn ze spáchání přestupku. Správní orgán je povinen si údaje v záznamu uvedené ověřit pomocí jiných důkazních prostředků, a to především prostřednictvím výsledku oznamujících policistů. Povinností správního orgánu z moci úřední je, a to bez ohledu na součinnost podezřelého ze spáchání přestupku, jak plyne z principu oficiality, který se v právu veřejném obecně uplatňuje, shromáždit dostatek důkazů k tomu, aby byla vina podezřelého dostatečným způsobem prokázána, tím spíše pokud tento spáchání přestupku zpochybňuje, jak bylo uvedeno v žalobcem podaném odporu. Žalobce již v oznámení přestupku jednoznačně vyslovil svůj nesouhlas s tím, že by se nějakého přestupku vůbec dopustil. Obranou žalobce se však správní orgán jakkoliv nezabýval. Žalobce je proto přesvědčen, že správní orgán pochybil, pokud nevyslechl policistu, který měl oznámení o údajném spáchání přestupku sepsat. Jedná-li se o záznam přestupku na fotografii, která se ve správním spise nachází, tak k této je nutné dodat, že na ní uvedená registrační značka motorového vozidla je nečitelná a navíc z fotografie není zřejmé, že by byl řidičem na fotografii označeného vozidla právě žalobce. Žalobce tak byl vydaným příkazem obviněn z přestupku bez toho, aniž by měl správní orgán postaveno najisto, že se jej dopustil právě žalobce. Správní orgány jsou povinny z vlastní iniciativy shromáždit tolik důkazních prostředků, aby byly vyvráceny veškeré pochybnosti o tom, že byl přestupek spáchán a že se jej dopustil právě podezřelý ze spáchání přestupku. Žalobce je přesvědčen, že se správnímu orgánu takovým způsobem skutkový stav objasnit nepodařilo, když vydal rozhodnutí – příkaz - na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, což ho vedlo k zaujetí nesprávného právního názoru a vydání nesprávného rozhodnutí. Ze správním orgánem shromážděných podkladů totiž nelze na vinu žalobce ze spáchání přestupku jednoznačně usuzovat.

[3] Ve svém vyjádření žalovaný poukázal na skutečnost, že nezanechání výzvy k vyzvednutí poštovní zásilky provozovatelem poštovních služby je pouze v rovině tvrzení žalobce, kdy správní orgán takovýto údaj může stěží ověřit, nemůže být proto toto ničím nepodložené tvrzení důvodem, aby správní orgán automaticky dovozoval, že zde byly dány objektivní pochybnosti o doručení písemnosti. Dle názoru žalovaného, který je totožný s názorem Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 29. 11. 2007, sp. zn. 1 Afs 7/2007), musí nést břemeno tvrzení o existenci objektivních pochybností o doručení písemnosti ten, kdo doručení zpochybňuje. Toto břemeno však dle žalovaného žalobce neunesl. Blíže se touto skutečností zabýval žalovaný ve svém žalobou napadeném rozhodnutí a na svých závěrech tam uvedených nadále setrvává. Co se týká námitek ohledně tvrzení, že nebyly dány důvody pro projednání přestupku v příkazním řízení, k tomuto žalovaný uvádí, že tato skutečnost nebyla předmětem odvolacího řízení, a tudíž se k tomuto nebude vyjadřovat. Totéž se týká údajného podnětu k provedení přezkumného řízení. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

[4] Žalobce ve své replice dodal, že žalovaný se ve svém vyjádření vyjadřuje pouze k žalobcem tvrzené skutečnosti týkající se zanechání výzvy k vyzvednutí si písemnosti v jeho domovní schránce. Žalobce odkázal v plném rozsahu na skutečnosti, které uvedl v žalobě a v návaznosti na vyjádření žalovaného ještě zdůraznil, že je objektivně nemožné, aby žalobce prokazoval, že se něco nestalo. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že lze stěží ověřit skutečnost o nezanechání výzvy k vyzvednutí si písemnosti v domovní schránce žalobce a také poukázal na to, že žalobce svá tvrzení ničím nepodložil. Žalovaný však žalobci nedal žádnou možnost takovou skutečnost prokázat, když jím navržený důkaz ani neprovedl. Podle žalobce žalovaný nemohl mít sám proto postaveno najisto, že bylo žalobci doručeno zákonným způsobem, když žalobce takový způsob doručení zpochybňoval a žalovaný neučinil nic pro to, aby své argumenty o doručení zákonným způsobem řádně prověřil a následně zdůvodnil. Jak již žalobce uvedl, žalovaným zmiňované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se na danou věc nevztahuje, a to z důvodu zcela odlišného skutkového stavu věci.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 24. 5. 2013 s přihlédnutím k právní úpravě účinné v den vydání napadeného usnesení správního orgánu I. stupně.

[6] Ze správního spisu soud ve vztahu k souzené věci zjistil, že příkaz ze dne 10. 3. 2011, č. j. SMOL/039236/2011/OARMV/PD/Tom, byl žalobci doručován na adresu jeho trvalého bydliště do vlastních rukou 10. 3. 2011. Podle prohlášení doručujícího

orgánu na obálce byla adresátovi zanechána výzva a poučení dne 11. 3. 2011. Zásilka byla připravena k vyzvednutí ode dne 11. 3. 2011. Zásilka nebyla po uložení ve stanovené lhůtě 10 dnů vyzvednuta, proto byla vrácena odesílateli. Na příkazu je doložka o nabytí právní moci 6. 4. 2011 a vykonatelnosti od 7. 5. 2011.

[7] Podle protokolu o nahlédnutí do spisu ze dne 3. 10. 2011 se ke správnímu orgánu I. stupně dostavil žalobce a byl mu předložen kompletní spis evidenční číslo 600306 a na základě jeho žádosti mu byla předána kopie spisového materiálu (list číslo 1 až 11). Žalobce do protokolu uvedl, že „dnešního dne se dozvěděl, že správní orgán vydal dne 20. 3. 2011 příkaz. Přišel omylem ohledně jiné záležitosti a při té příležitosti se dozvěděl, že byl vydán příkaz. Vzhledem k tomu, že mu nebyla žádná zásilka v této věci doručena, ani nebyl upozorněn na uložení zásilky, požádal o zneplatnění doručení“.

[8] Dne 12. 10. 2011 žalobce podal odpor proti příkazu Magistrátu města Olomouce ze dne 10. 3. 2011.

[9] Dne 26. 10. 2011 vydal správní orgán I. stupně usnesení o neprominutí zmeškání úkonu spočívajícího v doručení písemnosti – rozhodnutí v příkazním řízení ve věci přestupku a nenavrácení věci předešlý stav. Odvolání žalobce bylo žalovaným toto rozhodnutí zrušeno z formálních důvodů.

[10] Usnesením ze dne 6. 3. 2012 rozhodl správní orgán I. stupně o tom, že se žalobci nepromíjí zmeškání úkonu spočívajícího v podání opravného prostředku – odporu proti rozhodnutí v příkazním řízení ve věci přestupku a nenavrácení věci v předešlý stav. Podle odůvodnění tohoto rozhodnutí žalobce neuvedl důvod, pro který by správní orgán měl prominout zmeškání úkonu, jelikož je zde absence překážky. V žádosti žalobce není uvedena žádná překážka, která by mu bránila v podání odporu proti rozhodnutí v příkazním řízení. Tvzení žalobce, že v domovní schránce nebyla nalezena výzva k vyzvednutí písemnosti, je účelové, podle správního orgánu byla písemnost doručena 21. 3. 2011, neboť na doručence bylo poštovní doručovatelkou prokazatelně vyznačeno datum, kdy výzva a poučení k vyzvednutí písemnosti byly připraveny pro žalobce na poště ode dne 11. 3. 2011 a rovněž poučení pro adresáta bylo prokazatelně odtrženo ze zadní strany poštovní zásilky. Žalobce měl tedy možnost podat odpor proti rozhodnutí v příkazním řízení do 5. 4. 2011. Žádosti žalobce o prominutí zmeškání úkonu nebylo vyhověno, protože nebyla sdělena jakákoliv prokazatelná překážka, pro kterou žalobce nemohl bez svého zavinění podat v zákonné lhůtě odpor proti příkazu.

[11] K odvolací námitce žalobce, že mu v jeho domovní schránce nebyla zanechána jakákoliv výzva k vyzvednutí písemnosti s poučením o následcích jejího nevyzvednutí a k návrhům na provedení důkazu výsledkem poštovní doručovatelky, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2007, sp. zn. 1 Afs 7/2007, podle kterého „ten, kdo doručení konkrétní listiny zpochybňuje, musí

předně unést břemeno tvrzení o existenci objektivních pochybností o doručení písemnosti. Toto břemeno tvrzení lze unést pouze tím, že je nabídnuta věrohodná verze reality, která je z hlediska okolností případu verzí možnou či pravděpodobnou. Až v případě unesení tohoto břemene je nutné přistoupit k dokazování, které spočívá na správci daně. Není-li uneseno břemeno tvrzení, je doručení písemnosti prokázáno řádně vyplněnou doručenkou“. Žalovaný zopakoval průběh doručování tak, jak jej popsal správní orgán I. stupně a uzavřel, že doručenka obsahuje všechny předepsané náležitosti a nepanují tudíž o skutečnostech v ní uvedených žádné objektivní pochybnosti. Podle žalovaného žalobce neuvedl konkrétní překážku, pro kterou si nemohl písemnost žalobce vyzvednout a z jakého důvodu tedy nemohl podat opravný prostředek – odpor, tato skutečnost však neměla vliv na konečné posouzení věci. Žalobcem namítaná skutečnost, že o doručování předmětné písemnosti nebyl srozuměn, dle odvolacího správního orgánu totiž takovýmto důvodem mohla být. Toto by však platilo za situace, kdyby žalobce následně prokázal, že ze strany poštovního doručovatele nebylo při doručení písemnosti splněn předepsaný postup, tedy že by například poštovní doručovatel výzvu s poučením do schránky fakticky nevložil, i když na doručence vyznačil, že takto učinil. V daném případě žalobce založil svou žádost toliko na prostém tvrzení, že si doručovanou písemnost – příkaz o uložení pokuty nemohl u provozovatele poštovních služeb vyzvednout z důvodu, že mu nebyla v jeho domovní schránce zanechána jakákoliv výzva k jejímu vyzvednutí s poučením o následcích jejího nevyzvednutí. Toto své tvrzení však žalobce nedoložil. Navrhl pouze provedení výsledku poštovní doručovatelky, aniž by však uvedl, co by mělo být daným výsledkem vlastně prokazováno. Správní orgán I. stupně neshledal důvod k provedení tohoto důkazu a rozhodl na základě řádně vyplněné doručenky. V této souvislosti se nabízí otázka, proč žalobce v okamžiku zjištění, že mu měla být doručována úřední písemnost a on o tomto neměl být dle jeho tvrzení držitelem poštovní licence zákonným způsobem zpraven, neprodleně tento stav u držitele poštovní licence nereklamoval či nepodal stížnost na postup konkrétního doručovatele. V případě, že by byla jeho reklamace či stížnost úspěšná, mohl by totiž tímto argumentovat a unesl by tak důkazní břemeno jeho tvrzení, na základě kterého by mohlo následně dojít ke zvrácení fikce doručené předmětné písemnosti. Za daného stavu je žalovaný názoru, že žalobce v daném případě nepředestřel natolik věrohodnou skutkovou verzi reality, kterou by měl správní orgán I. stupně učinit předmětem dokazování, jako například výslech poštovní doručovatelky. Holé tvrzení žalobce, že mu, přestože se v místě bydliště v době doručování písemnosti zdržoval, nebyla do schránky vložena výzva s poučením, není dle žalovaného i při vědomí, že doručenka není veřejnou listinou, způsobilé vyvrátit správnost údajů uvedených na doručence, tj. zbavit doručenku její důkazní síly. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně a uzavřel, že důkazní síla doručenky nebyla v průběhu správního řízení jakkoliv relevantně zpochybněna.

[12] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[13] Předně soud konstatuje, že napadené rozhodnutí nemá předběžnou povahu, nelze jej označit jako podkladové a je proto přezkoumatelné v soudním řízení správním podle § 65 s. ř. s. v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2011, č. j. 8 As 9/2011–28, www.nssoud.cz.

[14] Podle § 41 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.*

[15] Podle § 24 odst. 2 správního řádu *prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.*

[16] Podmínku patnáctidenní lhůty žalobce považoval za splněnou podáním odporu 12. 10. 2011. Ode dne, kdy měl být odpor podán, neuplynul jeden rok a o zneplatnění doručení žalobce požádal do tohoto protokolu dne 3. 10. 2011. Všechny podmínky podle § 41 správního řádu lze považovat za splněné (zejména předpokládáme-li a prokázalo by se, že žalobce se skutečně o příkazu dozvěděl až 3. 10. 2011 - v návaznosti na další argumentaci v tomto rozsudku).

[17] Spornou otázkou tak bylo, zda existovala překážka, která bránila žalobci podat odpor proti příkazu správního orgánu I. stupně, konkrétně zda měl vážný důvod, pro který si nemohl uloženou písemnost vyzvednout, zda správní orgány správně vyložily tento neurčitý právní pojem („vážný důvod nevyzvednutí“) a zda správně užily správní uvážení.

[18] Žalobce jako překážku uvedl to, že mu nebyla do domovní schránky vložena výzva k vyzvednutí příkazu. Žádný další důvod k tomu však neuvedl, ani nijak nereagoval v odporu na argumentaci správního orgánu I. stupně, že dokladem o tom, že výzva byla s poučením ve schránce zanechána, je řádně vyplněná doručenka, a to ani v žalobě. Proto i soud dospěl k závěru, že žalobce neprokázal své tvrzení o tom, že mu nebyla vhozena do domovní schránky výzva k vyzvednutí písemnosti, a dokonce k tomu ani neuvedl žádný důvod, proč by výzva neměla být do schránky vhozena, když doručenka byla včas a řádně vyplněna, a to v souladu s poštovními podmínkami. Nadto žalobce mohl legitimně očekávat doručování písemností ve správním řízení, když do oznámení přestupku při jeho zjištění uvedl, že se žádného přestupku nedopustil. To platí tím spíše, když z evidenční karty žalobce jako řidiče se podává, že žalobce byl opakovaně účastníkem různých typů správních řízení o přestupcích.

[19] Soud se tudíž ztotožnil se závěry správních orgánů, že vážný důvod nevyzvednutí zde nebyl, ostatně žalobce žádný relevantní, objektivně zjistitelný a uvěřitelný neuvedl. Soud se ztotožnil i s odmítnutím návrhu na provedení důkazu výsledkem doručovatelky, neboť s odstupem času při existenci řádně vyplněné doručky a neuvedení konkrétního důvodu nevhození výzvy by stěžít takový výsledek mohl přinést významné novum. Rozhodování správních orgánů je plně v souladu i s judikaturou správních soudů a aplikovatelný na souzenou věc je i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2007, č. j. 1 Afs 7/2007-169, www.nssoud.cz, podle kterého *doručenka... obsahující všechny náležitosti požadované vyhláškou č. 78/1989 Sb., o právech a povinnostech pošty a jejích uživatelů (poštovní řád), až do 1. 7. 2000, kdy byla uvedena vyhláška zákonem č. 9/2000 Sb., o poštovních službách (dále jen „zákon o poštovních službách“)* zrušena, veřejnou listinou, potvrzovala tedy pravdivost toho, co v ní bylo osvědčeno, za předpokladu, že nebyl prokázán opak. ... V každém případě však, aby vůbec vyvstala otázka, kdo dále ponese v otázce doručování důkazní břemeno, musí ve smyslu ust. § 17 odst. 12 daňového řádu nejprve vyvstat důvodné pochybnosti o tom, zda příslušná písemnost, byť opatřená řádně vyplněnou doručenkou, byla do vlastních rukou adresáta doručena. Nejvyšší správní soud se proto plně ztotožňuje s krajským soudem v názoru, že ten, kdo hodlá doručení písemnosti zpochybnit, musí nejprve sám unést břemeno tvrzení, tedy musí předložit taková skutková tvrzení, která jsou skutečně způsobilá doručení zpochybnit, neboť vytvářejí věrohodnou verzi reality, podle níž předmětná zásilka doručena nebyla. To ostatně konstatoval nejen krajský soud v přezkoumávaném rozsudku, ale ve výše uvedeném judikátu i Nejvyšší správní soud, když hovořil o tom, že ne každá námitka vznesená proti doručení musí být relevantní, ale pouze taková, která je schopna verzi reality, z níž vycházely finanční orgány, relevantně zpochybnit. Opačný výklad citovaných ustanovení daňového řádu by vedl k absurdním důsledkům, neboť by umožňoval adresátovi zásilky z obstrukčních důvodů popírat doručení jakékoli písemnosti pouhým vyjádřením, že mu nebylo doručeno, přičemž by bez dalšího vznikala povinnost finančních orgánů provádět k této otázce dokazování (shodně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2006, č. j. 2 Afs 158/2005-82, www.nssoud.cz, č. Sb. NSS 1327/2007, ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 As 26/2009-67, ze dne 1. 3. 2006, č. j. 1 Afs 43/2005-103, nebo ze dne 28. 4. 2004, č. j. 5 Azs 35/2004-50).

[20] Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil.* Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené. Mezi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu.* Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní

uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů i právní interpretace) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.

[21] Pro úplnost soud dodává, že žalobní námitka nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí není důvodná, neboť správní orgány, stejně jako soud v této věci, se mohly zabývat pouze shora vymezenou spornou otázkou, týkající se aplikace § 41 odst. 2 a § 24 odst. 2 správního řádu, ničím jiným, včetně merita věci, zjištění skutkového stavu ohledně spáchání přestupku a jiných procesních otázek. Na okraj soud konstatuje, že vzhledem k výše uvedenému důvodná není ani námitka, že byla nesprávně na napadeném usnesení vyznačena doložka právní moci.

[22] Se shora uvedených důvodů napadené rozhodnutí v testu zákonnosti i právnosti obstálo. Soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[23] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, neboť ten žádné neuplatnil a soud žádné nad rámec běžné úřední činnosti ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona z důvodu neúspěšnosti ve sporu v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 26. 11. 2013

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně